מחי "ת"ט בחמה חמרו בן מברך לחביו ועבד לרבו [ש] וחשה מברכה לבעלה הבל חמרו חכמים תבוא מארה לאדם שאשתו ובניו מברכין לו אי אמרת בשלמא דאורייתא אתי דאורייתא ומפיק דאורייתא אלא אי אמרת דרבק אתי דרבע ומפיק דאורייהא . ולטעמיך קטן בר אפוקי אחרים הוא אלא הכא במאי עסקיע

דגן ובשישור כזית חיט חייב אלא מדרבק ואפינו הכי שניא אחרים שאבנו כדי שביעה וחייבק את הכתידה. ואם כך בלשה נות אתיים שלינה חייבת אלא מדרבע שליא החרים שחייבון ש מק התורה. יאל דלא דוני דאים אש"ג שלא אכל כלים דין הוא שיפטור את אחרים דכל שראל טרבים זה בזה אלא מדרבע אמרו שלא יברש ברכת הנהנין בלא הנאה לפיכך בשחכל לדינה טרבים זה בזה אלא מדרבע שניא את אחרים שחבלי כדי שביעה. שערב הוא בעבורם אתיים שאיני נכחייב אלא מדרבע שניא את אחרים שחבלי כדי שביעה. שערב הוא בעבורם ועליו היא לחל להצילן מן העין ולפטור אחן מן המנוח חבל חשה אינה בכלל הערבות לכך אינה עציאה אלא מי שחיובו מורבק :

"ד בותבי" (ל) שעל קרי מהרכה כלבו ואינו מברך לא לפריה ולא") לאחריה [12] ועל המחן מברך לאחריו ואינו מברך לפרו [2] רבי יהודה אומר מברך לפניהם ולאחריהם : בבר [12] אמר ר' אבין זאת אומרת הרחור כדבור דמי וכל אדם "יוצא ידי תובתו בהרחור .

לא השמיע לאזט לא ילא. [ה] ואפי' לרבי מאיר דאמר אחר כוונת הגב הן הדברים [י] מכל מקום לריך שיוציא בשפתיו ובלא השמעת האוץ קרי ליה כיונת הלב [1] וכן הא דתניא לעיל יוקף אין בחוכים המשפר וכנון המשפת המפון על מים מותני הגב בידוכן הנו המשפח משפר (שם) או יברך האם במים במוצא בשפרו בלא המשפח בשם (שם) או יברך האם יברק האם משפר בלא המשפח באחון. "רכזב כ"ח ז"ל (וא) הלכתא כרב חשדא מהשקלו ושכון ה' אלעשר ורב אחל אכרולי מילתים באחון. "רכזב כ"ח זה ביק"ש בהרהור עד שיוציא בשפחיו אנ"ים שלינו אריך להשמיע לאזמיו כרפסק רב חשדא גופיה לעיל פ"ב (שם) והביא ראיה רביע יונה ז"ל ההרהור לאו כדבור דמי מחאמרי" וב מהום בניפה פעיר פייב (שם) והביים רקום רביש יושה אד את הנו ביותר מנו בניתר או המהול (דף קר). ממלוא חפלך ודבר דבר דבר אסור והרהור מוהר. ופריך עלייו החמר דבי יותנן בכל מקום מוהר להרהר חוץ מבית המרחן ובית הכסא אלמא הרחור כדבור. ומשיר ההם משום דבתיב וחים מחוץ קדום כלומר אא דאשר רבי יותנן הרחור לא משום דבתיב ולא הרחור לא בכלל דבור (ה) אלא משום דבתיב וחים מחוץ קדום משמע אפילו בהרחור. אלא מאי הרחור לא כדבור דמי למה מהרבר אמי ל"ל

דבה"ה היו המונים לביד אלחק עביד זכר יכול למה בככה חמון בי כדי שלא ידי כל העולם (בי) עבוקים (יו) ומול חברה לאר ר"א מהחלה אלחק עביד זכר יכול למה לביד היו שלא ידי כל העולם (בי) עבוקים (יו) ומול ושבל כבוד דמי לחם מהרבה לאר ר"א שבחלה אל הרים ואלה ידי בעל היו בל לבית הכנסה ומולהם שקוראין ק"ש (ימי) קרא פסוק לאון עודהם:

בי ישרם: אלחים ואלה של מני של מונים של של בי לא אברד רב יהודה (בי) אחר אמת ויליב ספק לא ק"א ספק לא קרא איי אולא אחרים ואלה לא לא מול אולי בל עים של היו לא אחרים ואלה לא לא מול און לרך לאון מונים בי של היו לא אחרים ואלה לאון און לידן אל היו של אחרים ואלה לא אחרים ואלה לאחרי ואיש בי לא שומר בי און אומר ואיי און און אוואן ואון און אוואן לאון אוואן אוואל אחרים אוואל אוו התפלל כבר מאי נ"מ אף אם מתפלל כל סיום שלו מספק. (ג) ולא פליג אדרב יהודה אמר שמואל דאמר (שם) פוסק אפי' באמלע הברכה. והכי אמרים לקמן בפרק אין שומדין

לחבל שיעורא דרבק ואתי דרבק ומפיק דרבק ומפיק דרבק ומפיק דרבק ולא אפשיטא הבעיא הגבן בשים אינק שיליאן אל אפשיטא הבעיא הגבן בשים אינק שיליאן את אחרים ידי חובתן. וא"ת מ"ם מהם דאמרי לקמן בפרק שלשה שחבנו (דף מה) להציא את אתרים ידי חובתן עד שיאגל מות להציא את את אתרים ידי חובתן עד שיאגל מות רישרי ביותר לההר . כדביו מורה : הדוק ממנין קדוש . ולו כמוב ביה דבר אלא תקים מנייתן מאם בקרושה ועשיא משום יוצראל מההריין ממיד כדיח : עדות דבר . אלא לא אם ליה אלא בשעה דישר " הנדות הברה אפ"ש מאז האחרים לקמן ליכ גם כר"ר זונה כמכ קוצא ש והחידון של שם ר"י כעל החום": "רכל אדם נמי יונא פוי : "כרי כוא אומר צל לנכך אחר כוונו סלב כו":

להתחיל ולגמור וכו' . מתריתה ביום הרחשון הה דתר תנה ביום השני : בבר תנה הם ישולין להתחיל ולגמור (בש)אפי' פרק אחד או פסיק אחד יתחילו ואם לאו לא יתחילו: [דף יש ע'ב] השמדים בשרה . מ"ר [2] השירה הרואה את הפנימה פעורה . שאינה רואה את הפנימה חייבת . רבי

יכודה אומר הבאים מחמת האבל פטורין . מחמת עלמן [ולה [6] מחמת בצוד] חיבין : יב אמר רב יחודה אמר רב (ל) העולה כלאים בבגדו פשטו ואפי' בשוק שנא' אין חבמה ואין

ב- ברבון יכ מידי מנה הבידי המנה מנדים שם חלו בידי המין מנה הור בידי מות מנה הור מנה מות מותח. (לה) אין מרקדקין במה ולא בכלאים בבית המרש. ר' יוםי הוה יתיב ומתני הוה תמן מיתח. מאן דנפק ליה לא אמר ליה כלום מאן דימיב ליה לא אמר ליה כלום. ר' אמי הוה ימיב מה אמר ליה כלום. ר' אמי הוה ימיב ומהמי אמר חד לחבריה את לבוש כלאים אמר ליה ר' אמי שלח מניך והב ליה :

יג דף כ צ'א כתרגר (לג) פוס הן לפט פרוס ותמנים פעורין מק"ם (לג) ומן ההפילין וחייבין בהפלה ובמוזה ובברכה המון . פרוס"י בקטן שהגיע לחטף . ומ"מ

פסור הוא מק"ש לפי שאיט מטיי אלל אביז בעה ק"ש ומהפילין שאיט יודע לשמיר גופי. "ואל B פסור הוא מק"ש לידה אמריק בפרק לול הציג עת ק"ש ומהפילין שאיט יודע לשמיר הפילין אביז ואל B נהיא אל דהא אמריק בפרק לולב הצגול (דף מב.) קשן היודע לשמיר הפילין אביז ואף לה הפילין והייט חטך דידיה. אלמא בשהגיע להטך חייב בהפילין. וכן בק"ש אמריק קשן היוד לדבר אביז מלמדו מורה וק"ש. ומפרש מאי ק"ש פסוק ראשון של ק"ש. (לד) וסבירא ליה לר"ש. הצגול הציע להחוץ אל ק"ש בפוק ראשון של ק"ש. (לד) וסבירא ליה דבלא הגיע להחוץ אייוד והרבר הפילין להפיס של אוא אול ביועו להוצ והרבר המלא המוני להוצ לומים לומים להוצ הוא להוצי ל נרית הבנה הגים נחסך וחידי וחייבן דסיפה קר הנסיים ועבורים כיווי . יובנ קסיים בחירן . מן הכל כיון שלה הגישו לתסך ודרך התכא לשטת כיום עבירם וקטנים שלה הגישו לתסך לעירן פטור . וגבי סיבה נמי הגן הכי : (די - כי"ב) צבר (6) ק"ם ותפילן היה ליה מנות עשה שתחק גרמא וסיים פטורות . תפלה וממחה וברכת המצון דהויא ליה מנות עשה שלא הזמן גרמא נפים גרמה ופיים פטורות . תפנה ומנחה וברכה הממן דהיות ניה מנות עםה שנה היות גרמה פנים .

חייבות . [2] אנ"ג דבתפלה כתיב ערב וביקר ולהרים, כיון דרחמי ניהו חייביה! . (5) וסים

חייבות בקדיום חיום דבר מורה . דאמר קרא זמר ושמר כל שיטו בשמירה ישנו בדורה והני

היו הואיל ואיתנה בשמירה איתנה ובימיה . א"ל רביוא לרביא כשים חייבות בברכת המזון

דאורייתא אי דרבץ דכתיב וברכת [על] הארץ [ע] וכשים לא נעל אלק בארץ [ר] ומנ"מ לאפיקי

אלדיים דר חיבון אי ממרה המרימה אתי האוריי ומפיק התורי". וה"א דרבע היוא ליה שאיט

מחייב בדבר ואינו מוציא אחרים די חובה!

מחייב בדבר ואינו מציא אחרים די חובה!

מחייב בדבר ואינו מוציא בחבר לבינו נובד ביימים להי אומי וובריא.

מעדני יום מוב

סימן ע"ב ומאד נתלבם בו הב"י לפי שראה לפניו ספר הסור לא חש מלשיין בירושלמי שלמו ואני לתית ווכחוב בו תפסיקין לק"ם וגם בקינור פתיבת יד על הקלף כחוב חייבים כמו שלכחוב שם בס"ד וגם בחוספחא פ"ב כך שנויה וכמו שהביאו ג"ב ההר"י ז"ל ועיין בד"ח סטיף כ"ו שם הכחוב בזו הברייתה בס'ד: [נ] שורה הרוחה הת הפנימה. לשון רש"י הרוחה פנימה את חלל הריקף אתורי הברריימה גפריינו (1) שורדו הדרום הוו הפניינום. שורה כספיניות וההלג' יוסבו שם שיב, קרי לתיקום חלל הסיקף ששם האלג יושב אחורי הטריקה ואניים שהיא לפנים ולא לחחור מיצי יוסב לבעל השון שיא שהיים ברל אחרים כירל אחרי היישור בשורה וגירסת הרייף שורה הרואה את הפנים: [-] מרומת הכבוד חייבים. וכן גירסת הרייף וכן הגירסא בתוספחת פיב וכתבו תלמידי הר"י ז"ל אית דמפרשי לחומרא דהרישה קאי וה"ק כי אמרת דשורה הרואה את הפנים פסורה ה'מ באותן שכאים מחמת האבל הבל הבאים מחמת הכבוד אפיי רואה את הפנים חייבת ואית דמפרשי דאסיפא קאי דאפי׳ בשורה שאינו רואה את הפנים אם באים מחמת האבל אית דאמרי בקרוביו ובמשפחתו בלבד נקראים מהמת האבל ואית דאמרי דאפי' שאר בני אדם שבאים לנחמו נקרא מחמת האבל ושסורים ש"כ וגירסת הנמרא מחמת עלמה ופירשה רש"י זל: גרסיגן בנמרא אר"א בר לדוק מדלגים היינו על גבי ארונות של מתים לקראת מלכי כו' לא כחבו רביט ונם הרי"ף לא כתבו והשור כתב ב"ד סימן שט"ב דזה דוקא בימיהם שהיו קוברים הם כתבר בכינו רמה הקבר פותם ומנט ומשר של כי "ל יים עם לחיי יש בו אויר מכת בכנין שם בילואת הקבר פותם משל אלג האידגה שכילו שתום אם ייש ב או אויר שפח כל כנצדו ממא ב מן החורה: (צו) ועברים - בסיק דמנינה דף די ילפיע בגיש לה לה מאשה: (ב) ק"ש והפילין הרג מיש שהומן גרמא דשבת וייש לאו זמן תפילין אשינ דקייל דלילה זמן חפילין כיכ רבינו בסוף הלבוח חפילין : (צ) אעינ דבתפלה כתיב כי - רש"ו מהק נירסא זו שהרי תפלה אינו אלא מדרבנן ומאי מיש שייך בם והתוםי כתנו דיש ליישב רהא הלל דרבנן וכשים הפרודות מרים מה לייש ומנו הרצבן גרמה כות בדאמרינן בסוכם פרק לולב הנזול דליש וכן תלמידי הריי כתנו דאעים שתפלה יש לה זמן קבוע אפיה מפני שביא רחמים חייבות וכתבו שד כיון שאמרו הלואי שיתפלל אדם כל היום כולו כמים שאין הזמן גרמא דייניגן לה מזה נראה דליג בגמרא כלום ומכל מקום הולרכו לפרש ומהטעם שכתבו המוספה: [מ] ונשים לא נשלי חלק בארץ. רשיי ומה שישלי בנות נלפחד חלק אפיהם נשלי זכתבו התוספות ורומה ההנים ולוים נמו תיבשי שהרי לא נשלי חלק בארץ ואיכ לא יוליאו אחרים יים בנהים אלא ייל דספמא משום דכתיב על בריתך שחתמת בבשרט ועל חורתך שלמדתט ובשים ליתנסו לא בברית ולא בתורה ואמרי׳ לקמן מי שלא אמרה ברית ותורה כו׳ ע׳כ ול׳ג דמכהנים וליים יות המינות במינות במינות המינות במינות המינות להפוקי התרים כי . המיל דרים הם ספק שברכה וכדלקתו סיי שיו בשם השאלתות אלא דהא מדיוםא שאף על פי שהאיש שאכל בזית דגן שעדיין אינו מחויב מדאורייתא אפיה מוליא אחרים יוח ואשה לא כדמשיק רביע לקתן [ש] ואשה מברכת לבעלם. אבל לאחר לא שאין הכרחן נאם כדלקתן פרק שלשה שאכלו : [ה] הדג נהגיל אוחו מן השון : (א) ועל המזון מברך לאחריו. כלומר מהרהר לאהריו כיפ הלמידי הר"ו זיל:(ב) די"א מברך לפניהם ולאחריםם. בנותר בפה ור"י בחרתו פליג בסדי רבגן הדא בגרטת דת"ק אותר שאין ק"ש והגרטת שיות ומהרבר פל ק"ש ולא על הברטות ור"א דדינם שום ופליג עליה באידך דתוא קמא חומר מהרבר והוא אומר דאפיי הברטת מוליא בפה כ"ש ק"ש עלמה ואף על פי שהיה אומר ב"י שק"ש

מדרכנן אכל קיש לא . ושד כיל, שעם אחר נפי שהחפלה צריכם להיום משומה ואינם יכולין לבוין אולק ק'ש שכיא יול לבוין סשק ראשון וקיל : י) ורא לאחרים . כיב דגוכוה לאו דאורייתא: יא) דהו כן. כיב רש'י ז'ל בשהיה חונה לא

ומים ובשרא תשט הישומי ז' לביי הוא אותר של לככן אתר מונות שלב מים ונוברים והיא שי ז' לביי הוא אותר של לככן אתר מונות שלב מים לא מה ביים וא אותר של לככן אתר מונות שלב מים וא מונית מונית ווא מים ביים אתר מים מונית ווא מים ביים אתר מים מונית ווא מים מונית ווא מונית מונית ווא מונית מונית ווא מונית מונית ווא מונית מונית שלב מים מים מונית ווא מונית מונית ווא מונית מונית ווא מונית מ דברי חשודות

ופיין
תבארת שביאל
סים מתפלל אלה ק"ש ומכיל החים שכא דאכום דשמאל כי כוי אתי מאורמה לה סיי מלי שד תלפה יומה ונם זה לה סיי
יכול לפוון פויקרוף דשם תחיך כודדתלי (וגם צ'בורל מי שנוכם בתפלחו כובנים וחולה כוכים בתו והפלהו נשתפה

京の東京 あること